

CLIMBzin

Občasný zpravodaj HO Sokol Uh. Brod

listopad 2010, číslo 17

Najít ten správný problém
Zpověď reprezentantky
To takhle kdysi dávno...
Letní Zillertal
JURA na OS

Co řekl? *Kuba Novák* O sprostomluvě

foto (c) 2010 R. Schneider

Sprostomluva a sprostosymboly mají neuvěřitelnou sílu. Sprosté slovo - to je naakumulovaný shluk negativních emocí. Jsou to energetické černé díry našeho myšlení, které v podstatě náš vnitřní duševní vesmír čistí. Svět bez sprostostí by byl pěkně v piči.

V 17. čísle najdete:

Naprosto neuvěřitelných 17 širokoúhlých (!!!) stran, hlavně a především O LEZENÍ a lidech kolem něj!

Co řekl? - Kuba Novák v rozhovoru o přelezení jeho prvního 8a - cesty **Pochybná pověst** v Moravském krasu ve Sloupu za hajzlama2

Najít ten správný problém - krátké info o letním působení v několika českých bouldrových oblastech3

Zpověď reprezentantky aneb Repre 666 - jak se žije začínající juniorské reprezentantce.....6

Letní Zillertal - divoké zápisky z deníčku, divoké večírky u říčky, žádné krávy a nepublikovatelné obrázky - veselé čtení pro silné povahy, kterým nevádí sem tam nějaká ta ča7

To takhle kdysi dávno - připomenutí časů dávno ztracených a několika prehistorek10

Jura na OS - něco málo o letním objevování Frankenjurských oblastí vhodných pro děti12

Hot sport news - nejžhavější novinky o nejdrsnějších přelezech za posledních pár měsíců16

Když z redakce - zvatky pana redaktora a negativně pozitivní zhodnocení posledního léta17

Další nemístný ftůpek - půdorys stanu členů HOUBu17

foto na titulní straně:
Modré desky 6A+, Pečínkova skála, Chříby
(c) 2010 teaČR

MOTto:

Kurt Albert

Jdu do toho jako dítě s rozzářenýma očima.

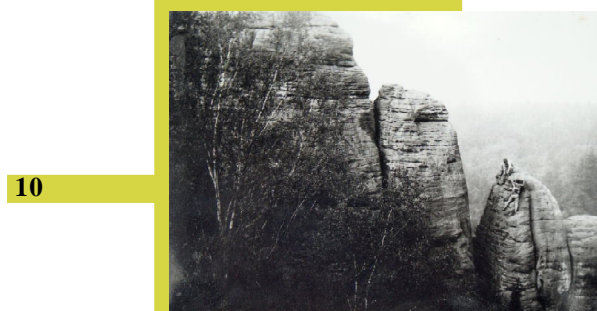
3

6

7

10

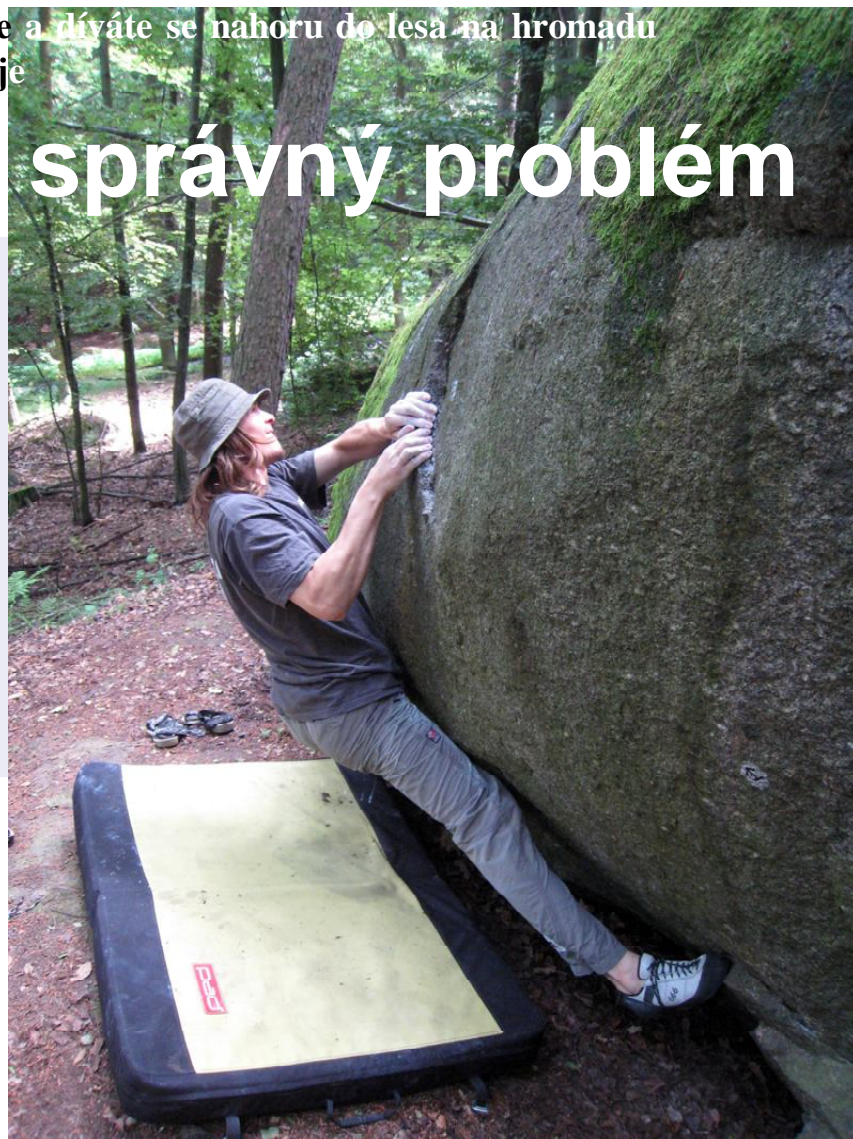
12

Představte si tu situaci. Stojíte na cestičce a díváte se nahoru do lesa na hromadu kamenů a jediné, co potřebujete vyřešit, je

najít si ten správný problém

Faktem zůstává, že řešení extrémních lezeckých problémů na kamenech, známé spíše jako bouldering, prosadil a možná i objevil jakýsi Džonek Gilů už téměř před čtyřiceti lety, když se začal plácet po kamnech kdesi ve Wyomingu. Od té doby se samozřejmě mnohé změnilo. Bouldristi chodí mezi šutrma s obrovskými pytlíky mága a na zádech místo báglu se špekem a chlebem boulder mámu a v ní lezečky s tou nejlepší gumou na světě („*ktorá, jak známo, drží aj na tých oklzaných stupoch*“). Historii a histerii ale nechme stranou a pojďme si ukázat několik zajímavých bouldrových oblastí, které nejsou z Brodu Uherského nedosažitelné.

Petrohrad

O letošních prázdninách naše první boulderová zastávka. Dva dny pekelné výhně kdesi daleko na divokém západě. Lesíkem plným kopřiv stoupáme kolem hřbitova k prvním kamenům. Orientace nejasná. Směr severoseverovýchod nebo záchod a toaletní papír. A následuje přejezd k Penisu. Drsná žula nám velmi brzo ukáže, jak umí kousat.

Po tom, co na Penisu nemůžu nastoupit ani do 5A (opravdu zvednout se ze sedu za totální bočákové jebky, které jsou jen o pár centimetrů výš než vaše nohy, je úkol nadlidský), vyslovuji několik vět, které by autoři větší části místních boulderů o sobě asi slyšet nechtěli. Rozedraná bříška prstů a beznadějnou situaci podtrhnutou pekelnou výhní nezachraňují svou přítomností ani milióny klíšťat.

Oblast je to nádherná, ale ne na horké léto. Chce to sem přijet brzo na jaře, ještě lépe na suchý studený podzim – tření bude příznivější a život i řešení problémů zábavnější. I když klasa je tu snad nejdrsnější na celém světě.

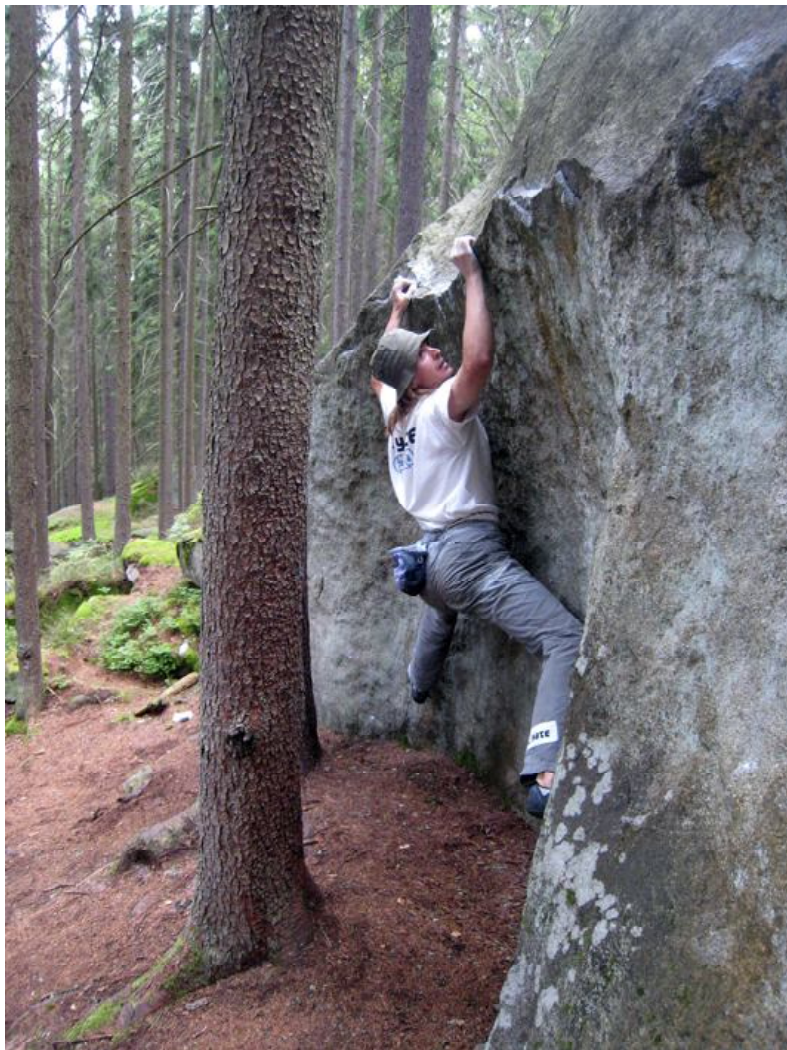

Bor

Broumovský výběžek neposkytuje jen vysokánské věže s nekonečnými a neodjištěnými spárami; ukrývá také množství kamenů s nádhernými problémy. Je to pískoviště, na kterém si vybere a užije každý. Během léta se na Boru zastavíme celkem 4 krát a to navzdory armádám velkých lesních mravenců, kteří rychle okupují naši bouldrmatku. Jedna z našich zastávek na Boru (při návratu z Jury) končí záhy poté, co kočár s Filipem vytlačím až ke Kapitánovi. Důvodem pro rychlou obrátku a úprk k autu byl déšť, který hrozil celou dobu výstupu ke kamenům. Pršet začalo opravdu hodně. Pro nás je výhodou této destinace i to, že je v dosahu Krkonoš, a tudíž nemáme problémy s ubytováním a hlídáním dětí u rodičů na Rýchorách.

Celá lokalita leží na na kopci, kde se rozprostírá přírodní rezervace. Na rozdíl od Petráče jsme se na Boru pohybovali téměř vždy za mnohem příznivějších teplotních podmínek. A tak to nebyla taková vražda. A i ty sitstarty tu byly většinou jedlejší, takže se i občas zadařilo něco pěkného vylézt.

Nahore: **Štípaná 5C SD**, Brána, Petrohrad
Vlevo: **Okap 5C**, Loučovice
foto (c) 2010 Leblošátka

Vlevo: **Runway 7A**, Loučovice
 Uprostřed: **E. T. 6A SD**, Loučovice
 Dole: **Velryba 6C**, Velá
 Foto (c) 2010 Leblošátka

Loučovice

Tato fantastická oblast se nachází na jihu Čech nedaleko Lipna. Z parkoviště nad železničním nádražím v Loučovicích nejdete k prvním šutrům ani 5 minut. Kameny jsou famózní a problémy taky. V chladné periodě letošního léta jsme tu strávili 4 lezecké dny a užili jsme si místní žulu parádně. Jako všude jinde i v Loučovicích najdete „lehké“ bouldry, nad kterými budete jenom kroutit hlavou „Jak se tohle leze?“ V Loučovicích jsme určitě nebyli naposledy - chystáme se zajet znovu.

Velá

Malá ale kouzelná oblast nedaleko Zlína (naproti Lukova). Nádherné, fantastické kameny rozházené v bučině na vrcholovém hřebeni kopce Velá. Ke skalám se sice pěkný kousek do kopce, ale vyplatí se to. Místní bouldry mají příjemnou klasu, což zajisté potěší. Pískovec je příjemný, jemnozrný. Některé se sice nachází v trochu lámavé skále, ale většina je v pohodě. Vzhledem ke vzdálenosti od UB vřele doporučuji.

Průvodci

Petrohrad - Resch P., Sika J. (2009) - k dostání v kempu v Jesenici

Bor - viz [www stránky Pure Bouldering](http://www.purebouldering.cz):

http://www.purebouldering.cz/page-guide.php?id_g=7

Loučovice - taktéž průvodčík ke stažení na Pure Bouldering:

http://www.purebouldering.cz/page-guide.php?id_g=4

Velá - opět dobře zmáknutý gaid na PB:

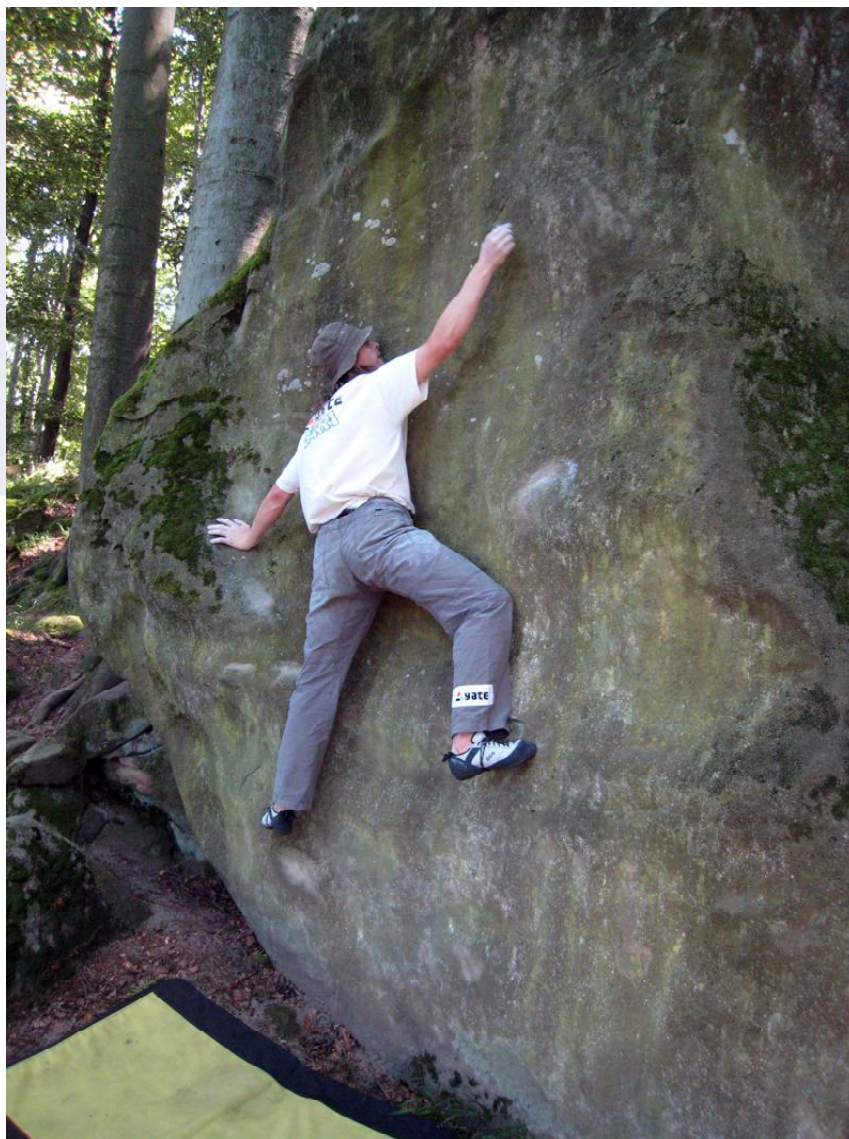
http://www.purebouldering.cz/page-guide.php?id_g=33

Chříby - moc toho není, ale něco málo naleznete na Čajově blogu - namátkou třeba:

<http://casnacaj.blogspot.com/2010/03/chriby-bouldering-bradlo.html>

http://casnacaj.blogspot.com/2009_01_01_archive.html

<http://casnacaj.blogspot.com/2009/01/chiby-penka-1st.html>

Chříby

Jak je známo, poskytuje toto kouzelné pohoří množství míst pro parádní bouldering. Nevýhodou by snad mohlo být to, že neexistuje žádný průvodce. Všichni kolem toho dělají jakýsi humbuk (nebo spíš zvláštní ticho) a navíc je tu i ta skutečnost, že bouldrové oblasti jsou malé a docela rozházené. Jisté ale je, že místa jako Koryčanský hřeben, Pečínka, Hradby u Kozla, Makovica, Komínky a vlastně i ty hlavní skály s klasickými výstupy poskytují nádherné možnosti k boulderingu. Zvláště máte-li s sebou někoho, kdo to tam dobře zná.

Nahore: **Čajový boulder 6C+**, Makovica, Chříby

Dole: bouldering na Koryčanském hřebeni

Foto (c) 2010 Leblošátka

Břeťa teaČR Lebloch tímto děkuje firmě Yate, za materiální podporu, především za lezečky Garra Latino.

REPRE 666

Zpověď začínající juniorské reprezentantky

Před několika měsíci jsem vstoupila do české reprezentace. Netušila jsem, co mě čeká a nemine. Že to bude náročné, jsem ale nepochybovala.

A tak jsem začala trénovat - Břeťa mi napsal trénink, který měl zlepšit mou vytrvalost i sílu, což se víceméně povedlo. Několikrát jsem zajela do Brna, vyzkoušet i jiné profily, než nabízí naše tělocvična. Týden jsem trénovala v Zillertalu, a když nevyšlo počasí, jezdila jsem bouldrovat do Bojkovek.

Co k tomu dodat - přišlo mi to náročné. Párkrát jsem myslela, že to nezvládnou a při dvojfázových trénincích, kdy mně budík zvonil o půl šesté, jsem pochybovala o zdravém rozumu sebe i autora tréninkového plánu :-).

Toto období uteklo jako voda. Zbývaly 3 týdny do závodů, 2 týdny do repre soustředění a pár dnů do dovolené.

Jistě, nebyla bych to já, kdyby se něco nestalo. Onemocněla jsem.

Z pohotovosti jsem si kromě antibiotik přinášela doporučení k absolutnímu klidu. Ale odjela jsem s našima a bráchou do Adršpachu, kde jsem dobrala poslední léky, absolvovala několik celodenních výletů a také kolo.

Kondice se vrátila kupodivu rychle a ke konci týdne jsem se cítila zase fit.

Tak jsem vyrazila na soustředění do Prahy na lezeckou stěnu SmíchOFF. Když jsme tam v hrozném dešti konečně dorazili (i s taťkovým kamarádem), hala byla ještě zavřená, nikde ani stříška, my všichni promoklí, tak jsme nervozně obvolávali všechna čísla, která byla vylepená na dveřích. Asi za 10 minut doletěl vydešený správce stěny a halu nám otevřel. Pak se začaly slézat i ostatní děcka, včetně našeho „kouče“, Marie. Ta se hned ptala, čím to byl tatínek, co tady tak prudil a já jsem s ostatními jen zarytě mlčela a dívala se do neznáma, i když jsem měla co dělat, abych nevyprskla smíchy :-).

V jedenáct hodin nám začal trénink. Postupně jsem se seznámila se všemi známými a neznámými tvářemi. Trénoval nás tam jeden zvláštní týpek - Tomáš Binter, kterého jsem během jednoho víkendu v duchu stihla umučit na tisíc různých způsobů. Každému vybíral cesty konkrétně na jeho slabosti. Mně samozřejmě vybral samé kopce a převisy jak noha, takže když po 6 hodinách intenzivního tréninku vyhlásil pauzu, bylo

to vysvobození. Ta bohužel trvala jen hodinu a v 18:00 jsme opět lezli až do pozdní desáté. To už se mi o smíchovské 13metrové stěně i zdálo. Následovala večere a hodnocení celého dne. Binter hodnotil každého zvlášť, a když přišla řada na mě, mile oznámil, že nemám ani sílu ani vytrvalost, bylo mi to úplně jedno. Pak jsme šli konečně SPÁT!!!

Neděle probíhala podobně, až na jeden příjemný bonus, kdy jsme lezli technickou spáru a vylezla jsem ji jen já a další 2 děcka. Po půlnočním návratu do UB jsem tři dny jen tak odpočívala.

A pak přišel den soudný, pátek, 13. srpna. Vyrazila jsem na European Youth Series do Vídně. Respektive nejdřív do Břeclavi, kde jsem přespala u Nevělků, a v sobotu ráno jsme se společně vydali do Vídně.

Na parkáči před halou jsem vyfasovala reprezentační dres, závodní číslo a šlo se obkrouhnout kvalifikační cesty (2). V duchu jsem se modlila, ať je to v kolmém profilu. Moje přání se splnilo. První kvalifikační cesta byla vražedná technická ladička za 7c. Když jsem měla přijít na řadu, ruce se mě klepaly a potily.

Cestu jsem měla zhruba naplánovanou, a tak jsem se nechala unést proudem emocí a povzbuzováním českého týmu a dolezla do půlky. Pak byla dlouhá přestávka (obrovské vedro, při kterém se mi rosily i čochky). Na řadu přišla druhá cesta. Zase rozvíčka, bouldrování na zahřátí a už jsem nastupovala do pěkného převisu, ve kterém jsem spadla o něco dřív.

Ta atmosféra se nedá popsat. Náš český tým bezkonkurenčně vedl v povzbuzování a i lezecké výkony byly špičkové. To, co někteří na stěně předváděli, by bylo inspirací každému z nás.

Když jsem večer odjížděla domů, byla jsem si jistá, že jsem udělala dobře. Kdybych mohla vrátit čas, rozhodla bych se stejně a šla bych do toho znovu!

Poslední prázdninový víkend jsem se s kamarádkou účastnila MČR v boulderingu v Teplicích nad Metují, které jsem si taky suprově užila. I přes nepřízeň počasí a o 10 hodin zpožděnému startu, a tomu, že jsem do prvního bouldru nastupovala s námrazou na prstech.

Na závěr bych chtěla poděkovat všem, kteří mi věřili a dodávali mi motivaci i sebedůvěrou k tréninku i závodům.

- Markéta -

ZILLERTAL und Shleierwasserfall

Čtvrtek 1. 7.

15:30 Přijel Zbyňa a řekl mně, že ho mám vyhodit v obchodě a zatím naložit zbytek posádky. Jenys přišel k autu poměrně naložen a s podporou svého otce se slivovicí v ruce. Udělali jsme systém v nakládání věcí a vyrazili k Markétě, která hned ve dveřích říká, že neví, jestli má všechno a hned na to se dočkala dvouhlasné odpovědi: „*Co nemáš, nepotředuješ!*“

16:00 Jedem k Masimu pro vaříč.

16:30 Vyjždíme i se Zbyňou směr Břeclav. Ve Veselí tankujeme plnou a já láduju třetí řízek a otevřením prvního piva ze čtyř se utvrzuji v tom, že tenhle zájezd neřídím. Následujících pár set kilometrů probíhalo jako vždy v doprovodu sprostých slov, brkání a prdění. V kempu jsme před půlnocí. Rozložili jsme stan, okoštovali zase darovanou slivovicu a šli si lehnout, abysme byli v pátek ready.

Pátek 2. 7.

Probudil jsem se v osm. Celou noc jsem přemýšlel, jak je možné, že ty kravince kolem stanu jsou tak cítit, ale potom, co Jenys vyvětral spacák, mi to došlo. Krávy a kravince totiž v okolí vůbec nebyly. Čekal jsem, že „camp“ už bude prázdný, ale myslím že jsme byli první na nohou. A taky jako první jsme po snídani vyrazili do skal. Jenys nám po cestě ukázal pár bouldrů a za pár minut jsme už lezli a vychutnávali si místní žulu. S Jenysem jsme

se rozlezi, pak si dali jedno moc hezké 6c a nasrali sa do Jumping Jack flashu 7c+ kde jsme konstatovali, že postrádáme vytrvalost a proto bude schůdnější osmimetrové 7b+/c Muttertag, které jsme skrokovali a po pár pokusech nechali na zítřek. Zbyňa měl OSday. Dal pár lehčích cest s Markétou na rozlez a pustlil se do 13metrové hrany stropu za 6b+ a také ji nechal na zítřka. Markéta pak ještě vylezla 6b na druhý pokus a byla z toho štěstím bez sebe.

Před chvilku sme došli, dali vychladit piva do řeky a posvačili. Já píšu deník, Markéta mi šije kalhoty na lezení a Zbyňa s Jenysem se vydali na dřevo. Jinak tu máme jedno auto známých Brňáků a tuším, že sme měli nechat vychladit i rum, protože z kofoly je už půl litru upito. Jo a dal sem si ponožky za třista, takže si nohy umyju až na upálení Husa.

22:00 Jenys (dost pod vlivem): „Daj mně ruma...“

Ondra (taky pod...): „Nedám...“

Jenys: „Já si zajdu pro slivovicu, když mně nedáš.“

22:10 Rum s kofolů došel, Jenys přinesl slivovicu.

22:18 Slivovica koluje (brňákom chutná, nám už taky).

22:22 Jenys se ztratil a neozývá se... (pozn. autora: kofola

s rumem kolovala v pořadí Zbyňa, Ondra, Jenys, Jenys, Jenys, Ondra, Zbyňa, Jenys, Jenys, Zbyňa, Ondra, Jenys, Jenys).

22:27 Ondra: „Jenysu, ta darovaná slivovica od otca je dost špatná...“

Jenys: „No jo, špatně ohodnocený malif.“

22:34 Markéta: „Zbyňo, jako už nepij, já s tebou zítra nepolezu!...“

Ondra: „Markéto, drž hubu!“

Jenys, Zbyňa: „Jo...“

22:39 Jenys: „Já umím tancovat Myjavu, já sem chodil

do folklóru...“

22:41 Petr Handlír: „A to ti řekl kdo?“

Honza Zámečník: „Elton John...“

22:52 Jenys: „Ondro nehaž tam už to dřevo, za chvíli přijdu ti Pražáci s kytarou...“

23:00 Honza Zámečník: „Kdo má jointa?“

taky vem.“

23:34

23:45

Ondra: „Já si dám taky jedno!“

Zbyňa: „I když Markéta říkala, že ráno jistím, tak mně

Ondra: „Oni neznají H! Musíš na ně volat maguriana.“

Jenys: „A znáte horkýže?“

Pražáci: „Jo, počkej najdu akordy.“

Ondra: „Ty nepotřebuješ...“

23:48 Jonas a Dave nemají maguriana...

00:29 Dave pije kozla a vyhulíme hašiš. Dobrý change :-).

00:33 Jenys trhá triko Zbyňovi

00:41 Sprostý obrázek (CENZORED!)

00:59 Jenys: „Dajte mě ten kanystr, já budu mět ráno sušáka.“ (Kanystr měl deset litrů.)

01:11 Přijeli borci z liberce; víno a rum; víno padlo ze 25sekund, z rumu se mě dělalo špatně ještě ráno.

Úterý („Piča su ožralý, šak dneska je SOBOTA!“) 3. 7.

Probudil jsem se kolem půl deváté. Sušák a slunce opírající se do stanu mě vyhnalo ven. Kocovinu jsme s Jenysem vyřešili skokem do řeky.

Následující krátkou část psala Markéta:
9:46 Kluci pořád sedí, na velké lezení to moc nevypadá. Slunko už pekelně páří a oni s nějakýma Čechama řeší zážitky ze včerejška. „Sou to hajzli“, zcharakterizoval se Ondra. Už začínají rýpat, je třeba odejít. Podle Ondry spícího vedle mě to vidím na rest day.

10:45 Zbyňa s Markétou se po hádce vydali do skal. (Markéta nesla lano, protože je gentlemana). Já a Jenys sme nechtěli trhat partu, tak jsme si sbalili boulderчатку se stoličkama a přesunili se k vodě do stínu. Ještě dvě hodky a možná půjdeme ke skalám.

12:00 S Jenysem vyrážíme do skal. Rozlzáme se v trojce a to je můj jediný dnešní výkon.

Cesty byly plné kokotů a jeden nám obsadil Muttertag. A byl to výstavní piča. Na rybu se v Muttertagu vystřídalo asi pět blbečků a gratulovali si k přeletu. Jenys tam naběhl na jeden ostrý a se slovy „Fucking fishers“ (překlad redaktora: Zasraní rybáři!) to tam poslal. Já celý den restoval a po vystřízlivění si spravil chuť v boulderu 7A Distance na flash. Juchůů. Zbyňa dnes poslal na hranici zákazu vstupu nádhernou cestu po obřím křídle (El Schuppo 6a+) taky na flash. Super výkon. Zbyňa s Markétou ještě dali svůj první boulder za 6B.

Večer probíhal podobně jako včera, akorát dnes už nepijem, nemáme totiž co. A hlavně nejsme tak blbí, aby sme sa zežrali dva dny po sobě. Z altánku od Dava a Jonase zase zní Bob Marley a voní maguriana. Liberčáci popijí víno, které si po včerejšku museli dokupit, protože jim ho Jenys vypil jak vodu.

Zítřka má začít pršet, takže plánujem půl dne rest. Já si ho částečně vybral už dnes.

23:03 Jenys (začal zpívat): „Je jaká je..tada dá dá da..někdy blondýna co mi spadla doklína“

23:13 Jenys: „Kokuréva... Věš čo?“ (ovlivněn Myjavou)

23:15 Pražáci začali hrát, kurva asi sa brzo pobijem nebo pobijem...

23:18 Jenys si otevřel pivo!

Neděle 4. 7.

Dobré ráno deníčku. Včera se Jenys a Zbyňa chopili role dopíječů zásob a zrušili tím alkoholové osazení našeho auta. Je to škoda, protože nazpět už nás pojede jen 4. Millera s Turgaem tu necháváme. Jak už sem psal, tak dnešní den je restday. Začínáme ho vydatnou snídaní a až se nám bude chtít, půjdeme na Los Lochos. Jen tak lehce a navečer na bouldry. Borci z Liberce jen těžce rozdýchávají včerejší večer a chodí tady jako pokažené loutky. Je vidět, že se od nás musí ještě hodně učit.

Los Lochos docela o ničem, jen jedno lezitelné 6c a zbytek dost nepříjemné bouldrové lezení. S Jenysem jsme zkoušeli Los lochos 7b+. Totální hnus.

Po příchodu do kempu začalo chcat, tak jsme udělali večeri v předsínce a teď tu jen ležíme a plkáme.

Navzdory všemu byl dnes docela lezecký den. Já pokusoval jeden boulder, Jenys pokusoval sojový šuk, Zbyňa pokusoval jablko a Markéta pokusovala všechny borce v kempu. Já boulder nedal, Jenys nám nedal šuk, Zbyňa jablko a Markéta prej nakonec taky nikomu nedala. I když kdo ví.

18:54 Zbyňa: „Nemáme něco slaného?“

Ondra: „Na tady máš arašídý.“

Jenys: „Mně arašídý moc nechutnají, ale nasyp mně asi tak celú hrst.“

19:40 Jenys: „Já bych si zašukal!“

Zbyňa: „Piča spocený, zedřený, šulína špinavého, já sa raděj pošetřim na bouldrovku.“

Pondělí 5. 7.

Vstáváli jsme kolem deváté. Právě přestalo pršet. Posnídali jsme, sbalili věci, stan a po desáté vyjeli do Mayrhofenu koupit průvodce na Tyrolsko. Za vidinou dobrého a stabilního počasí vyrazíme na Schleierwasserfall, kde díky obrovské střeše nikdy neprší.

12:00 Přijíždíme na opuštěnou farmu, děláme oběd a sledujem jak se údolím blíží další bouřkové mraky. I přesto chystáme věci na lezení a na Schleier se půjdeme podívat, aj kdyby začali padat z nebe rakouští turisté. Při cestě do skal jsme trhli časový rekord ve výšlapu (32 minut), který museli nekteří dlouho rozdýchávat. S Jenysem se rozlézáme a z 6+ nás vyhání přicházející déšť. Vracíme se zpět pod střechu kde Markéta i Zbyňa přelézají třetím pokusem Artrock 6c. Gratulujeme. Jenys začíná krokovat Calimero 7b+ z loňska a po dalším marném pokusu to nechává na zítřek.

Na farmu se vracíme o půl deváté. V klidu vaříme, večeříme a

chystáme spaní. Uléháme bez kapky alkoholu s vidinou zítřejších vykonů.

Úterý 6. 7.

Probouzíme se do plačtivého rána. Odsunujeme cestu ke skalám na čas oběda. Vracet se budem opět až večer. Posedáváme na betonovém plácku pod balkónkem a vymýšlíme kraviny.

10:28 Jenys: „Jdu si umyt ksicht, su zalepený jak po šukačce.“

12:24 Odjíždíme. Snad si po cestě domů ještě zalezem.

- text Ondra -

- foto (c) 2010 účastníci zájezdu -

to takhle kdysi dávno

To takhle v kterémsi hospodě došlo řízením osudu na připomenutí časů dávno ztracených a vzpomínky mě nakoply k zapsání několika prehistorek. Aby ne, když jsou už čtvrtstoletí příkrývány nánosem minulosti a písku, jde totiž (veskrze) o historky z pískařských oblastí. I plyne z nich pro nováčky ponaučení – ale jaké? To nevíme.

Jsmo s Tomem zase zpátky v Dubských skalách, na písčivcové věži Ramses, skryté v hlubokých hvozdech. Je premiérovou v mém lezeckém životě, neberu-li v úvahu klukovská sóla. Prostě tady jsme si poprvé řekli, že jsme ti horolezci. Nohy dolů se houpajíc, ruka slavnostně pořizuje zápis do vrcholové knížky. Jak je krásně po výstupu. A to nás ráno čekal Faraon. Krásná údolka je tím nejvyšším, co se týčí ze zdejšího jehličí. Písek, jak známo, v těchto světakrajích nepatří mezi nejpevnější. Ale život je před námi, průser nás ještě nestihl potkat, tak čeho se bát? Lezačky jsme neznali, o bačkorkách-důchodkách jsme se doslechli později a tak, obut v módní botasky a oděn v kousavý svetr s koženými lokty, dal jsem cestu, vedoucí přes dva kruhy i s provázáním hodin. Neboť, co se týče matroše, na Eiger to není, ale na písku přece vyvzlínáme i s tím, co dům dal. Úvazek prsní lanový jsme pořídili dodatečně. Zatím stačilo prosté navázání na lano, efektní kšandička přes rameno. Na kruhy jsme vyžráli 2 karabinami, byť s jednou hasičskou ocelovou. Smyce lanovice na provázání hodin, i osma na dvojku byla, sloužila k prvolezcovu jištění. Dolů pak Tom jel jako pán, vyrábějíc teplo třením za pomoci starého dobrého důlfera, když osmu nebylo na co cvaknout. Mě to teprve čekalo.

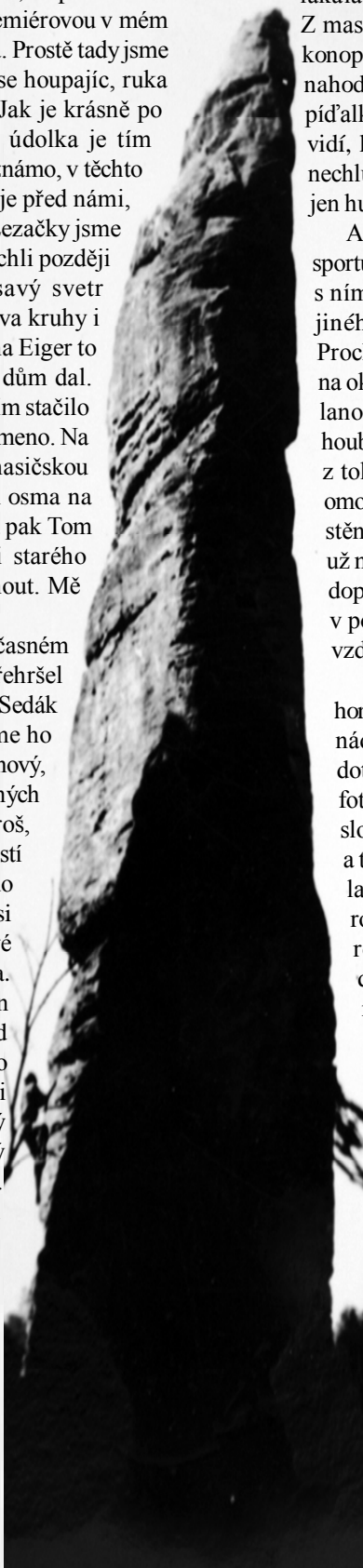
Jinak k tomu prehistorickému matroši. V současném Hudáci už nováček bere jaksi automaticky tu přehršel nabídky vůkol. A netuší, že nebylo vždy tak dobře. Sedák na trhu byl pravda, takzvaně lanový. Ale my jsme ho znali jen z vyprávění pamětníků. Já jsem měl popruhový, červený. Díky barvě na textil Duha. Sic byl bez různých přezek a jiných hejblátek, zato s poutky na matroš, kterým tvar dodala bužírka ze staré síťovky. A naštěstí v domech horolezců moc nehořelo, jinak by do jednoho lehly popelem. I v našem paneláku jsem si totiž na sedák uřízl kus požární hadice, v plechové krabici na zdi uložené. Silná Minerva dílko dokonala. Testovat neradno, lezci přece nepadají, život je jen jeden. Lana trh nabídl nulapádová, napohled festovní, i barvu si račte vybrat – modrá, bílá, nebo červená. V kšeftu na Štrosmajeráku tu a tam dostali po 5 kouscích Edelweissky. Stát ve frontě valný smysl nemělo. Chlápkovi, s intereselem o vzácný tovar, jsme nakecali, že dostali babety. Čekal s námi. Zbytečně. Vše rozebráno personálem pro známé. Dům sportu na Václaváku byl také solidní zásobárnou matroše. Občas i osmy a z exotické DDR duralové karabiny. Zaujala mě tu kdysi cestou ze školy barevně voháklá figura outdúristy, přes ruku lano, u nohou nafukovačku z Gumotexu. Měl by zřejmě výraz drsnáka, ale obličej mu neudělali. Jakoby utekl z Pavlíčkovy klasiky Život v drsné přírodě (...karimatku zhotovíte tak, že dámské punčocháče vycpete slupkami od buráku). Pár korunek jsem tam tehdy zanechal za nablýskaný hardware vyměněné.

Sloupská jehla, nádherná, štíhlá věž v Lužických horách. To byla ještě léta sedmdesátá a o nějakém lezení v budoucnu jsem neměl ani potuchy. Cesty kolem VIIb, komplet porostlé mechem, jiné věžní menu nenabízí. Než Jehlu vylezu podruhé, s Martinem za pomoci stavění, ale už regulérně, uplyne ještě předlouhých 12 let. Prostě lákala nás už tehdy, ale na vylezení to ještě nebylo. Z masivu padlý strom se věže skoro dotýkal, pomocí konopných lan s kotvou jsme nahazovali a nahazovali, až nahodili. Špici stromu jsme posunuli, a pak nasedli a píd'alkovali až na věž. Napadlo mě, co na tom ti horolezci vidí, když takovou jehlu dá každý kluk. Doma jsme se nechlubili. Proč taky? Parťák při slézání po stromě spadl a jen husté větve zabránily 15metrovému tlamopádu.

A ještě k těm časům nejstarším. Sehnal jsem v Domě sportu lano modré, to neměl každý. Převažovalo totiž bílé, s ním měl člověk na vápně či sněhu pocit free sóla. Nic jiného jsem z matroše prozatím nevládnul. Dle V. Procházky st. jsem nastudoval slanění, postavil jsem se na okraj masivu (hned vedle zmiňované Sloupské jehly), lano kolem stromu a, ignorujíc mnohoznačné pohledy houbařů, jsem zahájil elegantní slanění důlferem. Sakra, z toho se dá vypadnout, nejraději bych kolem sebe omotal ještě 2 otočky lana. Z džín se začalo kouřit, v půlce stěny jsem je propálil. Pak zasmrděly spálené chlupy a už nic nebránilo grilování steh. Pud sebezáchovy mě dopravil až na pevnou zemi, ale osmu jsem rychle v poloprázdném obchodu posháněl a byť čtvrtstoletí vzdálilo tyto doby, už jsem stylu klasiků více nevyužil.

Sklepní věž také najdete ukrytu v lesích Lužických hor. Došli jsme s Tomem po celodenním lezení. Z masivu nádherný výhled. Věž doslova na dosah. Říkala si o dotek naší odšpuntěné kopačky (díky sportu zvanému fotbal jsem mohl vlastnit tyto dobové lezačky). Ani slova nebyla třeba. Vrozená soutěživost vyvolala jiskru a ta zapálila nadšení. Přeskok? To dáme. Položil jsem lano s matrošem na masiv, rozběh byl hladký po rovince, nějakých pět metrů letu a jsem na věži. Dopad rovný, ruce za pomoci malých stromků absorbovaly dopřednou energii. Prostě pohoda. Tom fičel za mnou. Ale trochu jsme podcenili situaci. Vršky skal se zdály skoro stejně vysoko. Teď koukáme, jak je ten masiv nějak nad námi. Uff, tohle neskočíme. Tady celé dny neuslyšíme funění houbaře či borůvkáře, snad jen kance. Strihli jsme si. Poražený se ovšem zbaběle vzdal cti skočit a hodit lano. Lezli jsme dolů pětkovou cestou tvořenou měkkým pískovcem; prostě po vertikálním dětském pískovišti.

A aby těch blbostí nebylo dost... Prachovky, pětkový komín kdesi u Americké či Mravenčí věže, nic těžkého. Jen malá nevýhoda - nezajistíš. Prostě dvě písčivcové zdi kus od sebe. Jedna noha vlevo, druhá vpravo. Šicí stroj v lýtkách spustil. Tak opatrně přehodit nohy na jednu stěnu, záda zapřít o druhou a soukat se dál, rovně vzhůru. Stalona tohle dává se třemi prsty v nosní dírce. Výhodou je tření písku. Drží to. No, ale při soukání také kapku drhne. Masážní kůžolap. Po 15-ti metrech je šicí

stroj zpátky. Obě nohy vibrují, dolů už přehluboko. Nahoru jen slabých 5 metrů. Převalil jsem se na vrchol věže, už nikdy nic takového bez jištění, dolů je to jak z našeho paneláku.

Že pryč v Pardubicích dostali plastové duplexy od Dachsteina. Šup do vlaku a rychle na místo činu. „Prý už nejsou, ale mají v Hradci“, pravila soudružka v plášti, autorita každým coulem. Tak osedlat další koženkový courák. Státní podnik obuví nezklamal. Byly Dachsteiny, ale jen letní goráčové. I to je botka, jakou za železnou oponou jen tak někdo nevládní. Nenakupujeme přece to, co chceme, ale co je zrovna k máni. Pohorky vydržely deset předlouhých let, ještě na Piz Bernině Inuly k noze díky řemenům maček pod nimi se rozpadají.

Labák, noc v oblasti Hřenska. Pojedli jsme konzervu, jejíž teplotu Vařík s kostkou tuhého lihu spíš snížil. Pocit příjemné únavy a spokojenosti s krásným, slunečným dnem bránil zbytečným slovům. Věže, jako Malý Pravčický Kužel a Stará Václavská stěna, patří mezi velkolepá díla přírody. I Pravčická brána byla tehdy ještě veřejnosti přístupná. Však jsme zašli po zavírací době, přes plot, jako zodpovědní turisté. A tak jsem leže na zádech spokojeně usnul. Noc byla plná hvězd. Pod nízkým převisem ovšem černočerná tma. Kvalitní zelený péřák z utensilu, samodomo výroba. Zatáhnul jsem šňůrku na fest jen s malou dírkou na dýchání. Je přece jen konec listopadu. Jenže člověk sebou občas v noci mele, takže časem jsem ležel na boku, pak na břiše. Probudil mě nedostatek kyslíku. Prostě jsem se dusil jak odsouzenec v plynové komoře. Malá nezatažená dírka zůstala pode mnou. Nebyl jsem absolutně s to se jakkoli zorientovat. Vrchno od spodna nebylo jak odlišit, panika se zvyšovala. Bojoval jsem fest, ale místo na rozmach ve spacáku není, byť Stříhoruky Edward by se z toho vysekal. A tak solidní utensil rukám snadno odolával. Postupně jsem se nějak přetočil nahoru, spacák se různě točil se mnou. Vzhledem k těmto výplodům jsem se k dírcce probojoval a hltal čerstvý noční vzduch. Pomalu jsem spacák roztáhl a volil po zbytek noci zimu jako prase.

Když jsem u toho prasete... Spal jsem u Sloupské jehly, v malé jeskyni. Kanec mě přišel očuchat, zvolil jsem taktiku zajíce, předstírající mrtvolu, tak odešel. Ale o toho tu nejde. Vraceli jsme se po měsíci z Korsiky, čerstvě po „sametu“ zrušena víza do Francie, i leželi jsme s manželkou ve spacáku v oblasti La Calanche kousek od Marseille a na kraji lesa se mihnul vlk. „Od středověku žádný člověka nenapadl“, řekl jsem, ignorující šelmouna. Žena to nevzdala a líčila barvitě, co nás v tesácích lité šelmy čeká. Bylo dávno po půlnoci, předlouho už tvrdě spící, oddychovala manželka vedle mě, já jsem seděl, do pasu ve spacáku, v každé ruce kámen velikosti vejce, u ruky metrovou haldu dalších, a vrhal jsem obranné projektily do tmy při každém zašustění větru.

I v kapesních Tatrách žijí šelmy. Začátek jara, spali jsme v bivaku u Lenina, v Mengusovské dolině, noc byla jedna velká bouřka. Žulový strop bivaku má umělá jeskyňka asi metr vysoko, v polospánku jsem ucítil, jak mně cosi zakrylo obličej. Pulsovalo to příjemným teplem, vnímal jsem, postupně přicházející k plnému vědomí. Krysa? Když vyskočím, ukousne mně nos a o zbytek hlavy přijdu úderem o tvrdý strop. Pomalu jsem vysouval ruce nahoru, k obličejí. Připravit, pozór, teď! Zařval jsem: „Krysa“!! a mé ruce vystřelily a odhodily zvíře pryč. Byl jsem jediný, kdo si hlavu nepošramotil o tvrdou žulu. Ivoš i Lenka můj problém přičítali těžkému

dětství a klaustrofobii, jediným odporným zvířetem jsem byl já. Vše se časem v dobré obrátilo. Kuna se nechala spatřit a mně vrátila lidství, Ivošovi, když jsme ležli, sežrala v bivaku svačinu. Spravedlnost tedy existuje.

Krkavčí věže, vraťme se do Prachovek. Obešli jsme kasu, od toho jsme přece ti horolezci, abychom prošli i náročným lesním terénem a ušetřili sumu 2 či 5,- Kčs (těžko si vzpomenout), pro nepracující balík peněz. Klasická cesta vede stěnou na rozsáhlou věž. Na věž přilehlou rozporem, postavít na kraj, ruce nahoru a padat. Prsty zapadnou do tutového chytu, zbývá přetáhnout nohy a dolézt na vršek (nerealizovatelný tělocvik pro trpaslíky). Roman ovšem rozpor tenkrát nezvládl, gejířem emocí se nechal rozhodit a tak na místo vyzkoušeného - ruce jedna věž, nohy druhá - zaparkoval každou nohu na jiné věži. Prostě stříhl parádní provaz jako protřelá gymnastka. Fotel jsem zespu, efektní to podívaná. Než ho to roztrhlo, situaci bravurně zvládl, ni tlamu nehodil. Zpětně gratuluji.

Přihrazy, údolní stěna na Sokola, s předskalím dvoudélková cesta. Jak bylo odjakživa na písku dobrým zvykem, s kruhy se dosti šetřilo, ne tak s adrenalinem. První délka jen zahřívací, cvakl jsem poslední kruh. Ten byl brzy pode mnou dost hluboko a další je až nahoře, na vrcholu věže. Lezl jsem širokou spáru na sokolika. Safra, safra, kdybych to nějak dojistil... Když koleno natažené nohy vrazím do spáry, po ohnutí se rozšíří a ve spárce pěkně zakotví. Paráda, co chtít víc. Co na to říká kůže, jsem v této chvíli neřešil, transplantace nebo život? Takže se považuji za vynálezce frenda (snad ho už neznali tam na Západě?). Ovšem pravého frendíka tahá ven druholezec, u mého kolena to jaksi nešlo. Úhel těla k noze byl takový, že haksnu vytáhnout odporovalo stavbě tělesné. A jen ve filmech si potápěči zaseklou nohu uřezávají. Šlo to ven sice obtížně, bez spousty kůže, ale šlo, noha zůstala v mém vlastnictví. Tehdy bohužel ještě nebyl maglajz, aby na skále krev zamaskoval.

Voda nejen brání pískolezcům v jejich konání, ale občas zaškodí i jinak. To kdysi hlásili děšť a opravdu přišlo tři dny a tři noci, i sbalili jsme na Prachově vercajk a uchýlili se do azylu hradu Trosky. Na noc, kdy ještě nepršelo, jsme vlezli do levé věže. Leželi jsme dole, pod schody, na malé betonové plošině. Ve trojce stočení jako jezevčící. Marek šel nahoru na věž, dávno střechou nekrytou a poskládal se na poslední schodištní odpočívadlo. Nabídnutý úvaz, cvaknutý k zábradlí, pohrdavě odmítl. „Tvůj problém“, pravil jsem, netušíc, že zanedlouho i náš. Uprostřed noci začalo pršet. Vlhkost na středověkých, staletými do hladka ochozených schodech, poslala Marka, zabalného v hladké tkanině spacáku jako mumii, na dlouhou jízdu tobogánem. Řev jsme ještě my dole, hluboce spící, ignorovali. Ovšem drtivý dopad 70 kg na naše těla už ignorovat nešlo. I proběhla v totální tmě nechtěná bitka, při které nikdo nevěděl, co je ještě součástí jeho tělesné schránky a co už ne.

Začali jsme v Dubských skalách, i skončíme v nich. Spacáky jsme tehdy vybalili na Pokličkách, na placatém pískovcovém klobouku, který skalní nohy zakrývá. Bude pršet? Dle mě ne, uléhám do starého dobrého péřáku z utensilu. Marek má spacák látkový, natáhl tedy plachtu mezi stromy asi metr nad naše hlavy. Pršelo, byť tvrdou realitu toto slovo nevystihuje. Jezero postupně zatížilo plachtu a ta klesala a klesala. Marek nespál, leželi jsme už v potoce a můj šušák přece jen na rozdíl od jeho látky vodu k tělu nepustil. Pozorně sledoval klesání „stropu“. Když se ho v nejnižším bodě plachta dotkla, zatřásl se mnou. Chvilí jsem se probíral, pak jsem se prudce posadil. Plachta se zvedla a jezero vychrstlo přímo na něj. Skoro se utopil, spláchnut do hvozdu, vědět to, na noc nasadil dětské nafukovací rukávky. No, vstali jsme, pobalili a šli nocí na vlak. Spacáky, desetakilové hroudy, nasáklé vodou a obalené pískem, jsme nesli v náručí jako miminka.

- Vláš -

Jura na os

Kdysi kdosi kdesi řekl něco v tom smyslu, že „Frankenjura, to jsou jenom ty zamešené kvaky kdesi v Německu.“

Po letošním letním objeování Frankenjurských sektorů můžu s klidem říct, že dotyčný kecal. Jura je nádherná krajina v Bavorsku, kde v každém lese naleznete alespoň jednu odjištěnou stěnu. A že tam těch lesů mají...

První část našeho průzkumu Jury začala v půlce července odjezdem z pekelně vyhřátého Petrálce. V Německu ale nebylo o moc lépe. Pršelo. Bloudíme mezi kopečky a lesíky po okrskách kdesi nedaleko města, jehož název se dost podezřele podobá čemusi, co zní jako Bejrút. Silná sestava našeho vozu - já, Macek, Mates, Filipes a Krakonoš hledá, kde koupit poslední vydání průvodce po místních skalách. V Pottensteinu konečně nacházíme obchůdek se všim pro lezení. Bohužel je středa, takže mají (zcela logicky, že?) zavřeno.

Druhý den ráno stepuju za pět devět před obchodem a čučím do výlohy. Kdy už sakra dojde ten prodavač? Je devět pět a pořád nic. Tohle mně nějak neštímuje s německou přesností. Jo aha, ono je otevřeno až od desíti!

Je deset deset a já mazlivě listuju oběma díly nového černého průvodce po Frankenjuře od Sebastiana Schwertnera. V obchodě jsme nechali něco málo přes padesát eček a jako bonus si odnášíme kostku magického prášku ve tvaru mýdla s nápisem *Chalk is my piece of soap*. Paráda. A teď už jen hurá do skal.

Vzhledem k tomu, že v noci přeprchalo a ani teď to nevypadá na úplně nejjasnější den, vydáváme se na Betzensteiner Sportkletterwand, sektor, který má být lezitelný i za deště. Dani za suchou skálu je převislá stěna, která zrovna dvakrát nesedne Mackovi. Hned v první cestě za 6+ se sekne a krize v týmu vrcholí. Vypadá to, že antibiotika, která na angínu bere, likvidují jak bakterie, tak morál. Já mezitím testuju několik místních cest kolem sedmého stupně a vyloženě si to užívám. Nádhra. Macek pomalu pookřeje, 6+ doleze a den pokračuje vesele dál, včetně několika Mackových onsajtů cest za sedmmínus. Když se mně podaří osnout i hooódně převislou osmmínusku, jsem spokojen na maximum. Nakonec přecházíme do lehčí části sektoru a i Krakonoš si užívá.

Vzhledem ke složení naší skupiny se musíme soustředit na sektory dobře přístupné pro děti. Naštěstí průvodce je vybaven velmi výstižnými piktogramy, takže snadno rozeznáme ty oblasti, které jsou vhodné jak pro děti, tak (klasou) i pro nás.

Takovou oblastí je i Leopoldsteiner Wand. Pod skálou je spousta mrňat i větších dětí. Zkoušíme onsajtovat, co pustí, ale tak jako včera se nedaří. Sice neprší, za to je úmorné vedro. Člověk se strašně potí. Aby ne. Ve stínu je pětatřicet. Korunu všemu nasazuje Mates,

němečtí mu nerozumí ani slovo. Skoro celý den si spolu stavějí nějaké stavby ze dřeva a kamení. Mates tvrdí, že je to elektrárna (asi vzpomíná na Lipno). Jejich rodiče také lezou. Bába vozí Filipka. Ty koky, to je ale parádní dovolená! Jediné, co tuhle idylku naruší, je déšť, který se spustí někdy kolem třetí odpoledne.

Večer zase usínáme u lípy. V autě čtu celé osádky šílenou pohádku od Grimů, ve které obr kojí Palečka. Pak kolem nás projde průvod němců s pochodněmi (ty asociace, které to vyvolávalo!) a jdeme spát.

Celou noc pršelo a prší stále. Z lezení dnes asi nic nebude. Leje a leje a je kosa. Nikoho to moc nebaví. Mám chuť na kafe, tak si ho jedem koupit do marketu. Kupujem i nějaké pečivo a mléko. Nakonec míříme do kempu. Ubytujeme se za 12,50 E za noc pro všechny. Přemýšlíme, co dál. Stále prší. Být celý den se svišťama ve stanu je nemyšlitelné. Rozhodujeme se navštívit jeskyň Sophie Hohle. Vstupné je přijatelné 3,50 E na osobu (M a F neplatí nic). K lístkům dostáváme i koment v angličtině. Naštěstí. Jinak bychom z toho nic neměli. Jeskyň je nádherná. Parádní výzdoba, závoje, krápníky a milionář - obrovská homole, o které si původně lidé mysleli, že musela vznikat miliony let a proto ji pojmenovali milionář. V jednom z domů je i kostra jeskynního medvěda. V posledním domě nám průvodce popisuje, jak tam spadl strop a pak nám pustí muziku se světelnými efekty - romantýčka na

když hodí flašku s pitím do hovna.

V noci se přes naše tábořiště přehnal bouřka a i dopoledne je dost strašidelně zataženo. Macek vybírá opět oblast, kde se dá lézt za deště. Mně se cesty na Spieser Wand hodně líbí a dlouhé, táhlé, mírně převislé dvacetimetrové linie si užívám. Mackovi to tu zas tak moc nesedí a veze se spíš jenom na druhém.

První část objevování Jury tímto končí. Kolem třetí odpoledne balíme a míříme do Krkonoš. Mates s Filipem jsou už po víc jak týdně stanování a válení se pod skálou špinaví jako - no prostě pořádně špinaví.

Druhou část objevování Frankenjurských skal jsme si naplánovali na začátek srpna. Poté, co v Krkonoších nasoukáme do auta i bábu, je naše silná sestava kompletní a můžeme zajet do Trutnova nakoupit zásoby a vyrazit směr Jura.

Do Německa přijíždíme ještě za světla. První noc se rozhodneme strávit u Spieser Wandu, kde je velké parkoviště s přístřeškem a velkou verandou kolem lípy.

Ráno je pod mrakem, žádné velké teplo. Rychle balíme a po snídani jedeme do oblasti Hexenkuche. Poměrně snadno skály nacházíme a já se pouštím do zkoušení místních cest. Macek se cítí nachcípnutá, takže neleze a jen mě jistí. Mates se kamarádí s Jonatanem a Lucasem a vůbec mu nevádí, že borci

druhou.

Další den ráno vstáváme brzo. Mraky se trochu trhají, takže rychle posnídáme a jedeme na Steinfelder Turm und Wand. Je to taková oblast hned u silnice. Odpovídá tomu i to, že se tam za chvíli naválí mrtě lidí. Lezu zase spousty krásných cest na OS a i Macek si něco zkusí. Nejvíce mě nadchne výstup na Steinfelder Turm tříhvězdičkovou cestou Westwand 7+. Ale i ostatní cesty jsou pěkné. I přes mrtě lidí pod skálou si s nikým nezavazíme. Většina z příchozích má sice sedáky, ale jen tak tu postávají a očumují nebo svačí.

Po večeři v kempu se ještě vydáváme na prohlídku záměčku a jeho zahrady a potom na dětské hřiště, aby se i kluci mohli pořádně vyblbnout a ráno nás zas nebudili tak brzo. Večer čtu zase jakousi šilenost od Grimů, ale po chvíli se musím na nátlak Matěje vrátit k pohádce o kojícím obrovi - je to fakt mazec!

Přes noc opět pršelo. Ráno se ale vyjasňuje, takže balíme, platíme a po hromadné sprše celé osádky mizíme. Vybíráme si Dachsbau, oblast vhodnou pro lezení po dešti. Skála je trochu zatečená, hlavně v místech, ke jsou lehčí cesty, což je nevýhoda hlavně pro Macka. Lézt se ale dá, takže rychle sedáky a lezeme. Lezeme, lezeme a najednou bum bác hrom a je tu pěkná bouřka. Bába s dětma utíkají do auta, já ještě musím slanit z půlky cesty a prcháme taky. Míříme na naše spací místo u Pottenstainu - tady na louce jsme strávili

celou předchozí čas Jurského objevování. Majitel, který jel kolem na čtyřkolce, nám to dovolil. Snad nám promine i tuhle noc navíc.

I další den je počasí nic moc. Stále zataženo. Chceme ale lézt - proto tu přece jsme. V Pottensteinu se stavíme v pekárně na ořechovou dobrůtku ke kávě a dokoupit potraviny v marketu. Míříme na Soranger Wand. Už po cestě se počasí lepší. Na místě je už úplná pohoda. Stěna je schovaná v lese a orientovaná na severozápad, což je nakonec výhoda. Je tu docela dost lidí, většinou i s dětmi. Cesty jsou krásné, převážně převislé a vytrvalostní. Daří se nám oběma a to je dobře. Macek je konečně spokojený. Aby ne, když dává 7+ na flash!

Další den si dáváme restday. Neustále se snažím všechny přesvědčit, že ve správném restdeji se člověk nesmí na skálu ani podívat, ale pak uznám, že to bychom museli z Jury úplně pryč. Hned po snídani si zajedem nejdřív koupit vynikající koláče - tentokrát je koupíme v obchůdku v Betzensteinu. Na parkovišti je potom svačíme při kávičce a plánujeme, kam v dalších dnech za lezením a jaký program naplánujeme na dnešek. Nakonec se rozhodneme pro procházku po naučné stezce kolem skal u Munchu. Je to pěkná procházka plná skalních oken, věží a věžiček a nakonec nás čeká výstup na vyhlídku, odkud je krásný rozhled na frankenjurské kopce porostlé bukovými lesy.

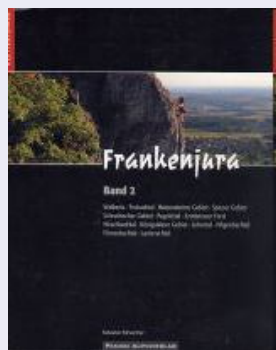
Po obědě na parkovišti jedeme k oboře, kterou obcházíme. Za vstup dovnitř se totiž platí a eura už pomalu dochází. Cestou sbíráme houby a borůvky a pozorujeme zvířátka za plotem: jeleni, srnky, daňci, prasata (a nemyslím teď ani Matěje ani Filipa). Z vycházky už jedeme jenom hledat flek na přespání. Nakonec se utáboříme na hřišti u Hilpolsteinu, dáme si večerí a jako zákusek borůvky s medem.

Ráno se přesunujeme na Castellwand. Stoupáme asi půl kilometru po dobré cestě až ke skalám. Filípek sice ještě nechodí, ale po skále už jede první metry, jako by to pro něj byl ten nejpřirozenější způsob pohybu. Asi mě chtěl potěšit. My také nezahálíme a zakusujeme se do místní dlaně. Lezeme jednu cestu za druhou a zase si maximálně užíváme dlouhé linie v mírně převislé stěně. Za místní perly lze zcela určitě označit Heavy Metal Lander 8, Goliath 8- a David 7+. Po pravdě řečeno, užívám si spíš já. Macek zase tak trochu bojuje sama se sebou. Ale ten boj se jí vyplatí a znovu posílá několik sedmímisek na OS.

Odpoledne se přesouváme do dalšího kempu. Je to paráda. Nádherné prostředí, koupaliště v ceně, teplé sprchy taky. Za nějakých 13 éček na celé naše auto je to parádní luxus.

Ráno se probouzíme do pošmurného dne. I přesto vyrážíme na skály. Cestou se rozprší. Snažíme se být pozitivní a nevzdáváme to. Dojedeme až na místo, ale mezitím už neprší, nýbrž leje. Chvilí jen tak sedíme v autě a nakonec se rozhodnem - i vzhledem k předpovědi na dny příští, že je nejvyšší čas letošní objevování Frankenjury ukončit. Vracíme se do kempu, balíme stan, platíme a s plynem na podlaze letíme po dálnici směr Rozvadov.

-text a foto Leblošátka-

Průvodci na Frankenjuru

Frankenjura Band 1 a Band 2 se dá pořídit v kamenném obchůdku něco málo přes 50 euro. U nás se dá každý díl pořídit u horoknihy za 699,- Kč. Autor: S. Schwertner. Vydavatel: Panico

Tam, kde je to ještě divoký aneb 10 věcí, které v Asii potěší (bez nadsázky)

On už je to nějaký ten pátek, co se Kub Žittek vydal naprosto nečekaně na šílené tříměsíční dobrodružstvo do pořádně divokých míst Asie. Stopem, busem, na koni a pěšky absolvoval více jak 43 tisíc km. Na své cestě postupně definoval 10 věcí, které zhýčkaného Evropana v Asii jistě potěší. Tady jsou:

1. Když půl dne neuslyšíte „helou mistér“.
2. Když se frekvence návštěvy záchoda zvětší z 20 minut na 40.
3. Když v restauraci mají v nabídce něco jiného než „šiš kebab“.
4. Když se ptáte po dvacáté na čas odjezdu autobusu a místo obvyklého pojede „za chvíli“ se člověk dozví, že opravdu pojede za tři dny.
5. Když je na záchodě toaletní papír (*nestalo se, to bych považoval spíš za zázrak*).
6. Když se naplní minibus, včetně střechy, a konečně se vyrazí.
7. Když konečně usmlouváte cenu na přijatelný trojnásobek běžné.
8. Když se dostanete k internetu a zjistíte, že doma řeší stále stejné blbosti.
9. Když se z pouště a z těch zasviněných měst konečně dostanete do čistých Himalájí.
10. Když dojedete domů (*netrvá to dlouho, za chvíli máte stejně v hlavě to „Příště kam?“*).

CO SA CHYSTÁ?

11. prosince - oddílová **Mikulášská bouldersejšn** v **Bojkofkách** - slivovica, víno, ženy zpěv a možná aj bouldering

5. únor 2011 - **Slovácké OUPN 2011** - 9. ročník monstakee, která potřebuje Vaši pomoc

únor 2011 - další díl **Horolezeckého bálu** - tentokrát by Kojak

únor 2011 - vyhlášení každoroční ankety **Skokan roku** a možná i něco navíc (ale kouzelník asi fakt nepřijde)

únor nebo březen 2011 - **18. číslo CLIMBzinu** oddílového občasníku HOUBu

únor nebo březen 2011 - tradiční oddílová **bouldrtělocvična**

2011 jaro - oddílová **expedice HOUBu na 3 divoké řeky Balkánu** (Bosna a Černá Hora) - Lim, Morača, Prača nebo Neretva

2012 v zimě lezecká **expedice na Ruwenzori cca 5.000m v Kongu**

2012 léto - **miniexpedice (6 lidí) na odlehlý kopec v Asii 7.500m**

HO T. J. Sokol Uherský Brod zve na
Slovácké OUPN 2011

9. ročník mezinárodních závodů

v lezení na obtížnost

ranking ČHS

sobota 5. února 2011

tělocvična Sokolovny Uherský Brod

závod, divácká soutěž

výstava k 25 letům horolezectví v UB

www.oupn.wz.cz

Hot sport news

Opět je tu seznam toho nejžhavějšího, co uherskobrodští sokoláci podnikli na horách, v nížinách i hospodách. Tentokrát z letního období. A jen pro jistotu opětovně dodávám, že kdo se neozval, má smůlu - slavný prostě nebude. Takže chcete-li se příště doma chlubit, že se o vás píše, jak jste dobří, případně chcete-li na to sbalit nějakou babu (nebo chlapa), musíte pro to taky sami něco udělat! A jen tak na okraj. Nejjednodušší a nejlepší věci v tomto směru je, zapojit se mezi deničkáře na lezci. Jde přece o body!!!

Zbyňa (alias ZbysekUB - pod tímto nickem ho najdete v žebříčku na lezci) se přes léto blýsknul několika zajímavými přelezy. Zmíním pouze jeho přelezy od sedmiček navrch, protože jinak by se to sem všechno ani nevlezlo. Na Skalce u Trenčína dal ještě na konci června na druhý pokus RP cestu **Pri zrkadle 7**. Na Schleieru pak bouchnul **Art Rock 6c (7+)** PP a **Quälgeist 6b (7)** dokonce OS. Poté opět zabodoval na Skalce cestami **Škridla 7+** na PP a **Čierny kút 7** OS. Jeho forma vygradovala na zájezdu do Omiše, kde dal OS **Mama Mira 6b (7)** a na třetí pokus své první **7a (8) Dalmalinski Udav** na Zadvarje. Gratulace!

Ondra se přes léto předvedl několika povedenými kousky. V Zillertalu se mu podařilo flashnout **7A boulder Distance**. Na Barborce přelezl **Nošovickou 9-** na 2. pokus. Na Beckově si pak dal k obědu **Pizzu 9- PP**. V Omiši se mu podařilo odškrtnout si rest z loňska přelezením cesty **Leon 7b+** (někde i 7c). Mezi další Ondrovy úspěchy patří bouldrová lajna na Barborce **Nošovická 9-**, na 2. pokus a **Pizza 9-** z Beckova. Těsně před uzávěrkou položil Ondra na lopatky **Ivana Hlinku 9-** z Osvětimanek. Slušný seznam!

Neuvěřitelnou sezonu má jednoznačně **Jenys**, který bouchnul obrovské množství cest od 7b nahoru. Vše začal začátkem června na Kozloví **narovnaným Devizákem** za 9/9+. O pár dnů později na Skalce u Trenčína přidal **Kvetinu 9** a na Vaňousech v Krase **Epitu 9** PP na druhý pokus. Dařilo se mu i v Zillertalu, kde dal na 4. pokus **Muttertag 7b+/7c (9-/9)**, a to i přes odpor několika Němců, kteří ho do cesty nechtěli pustit. Červenec ukončil Jenys **Hladomorným komplexem 9** na Skalce. Začátkem srpna se mu podařil flash cesty **Admirál 9-** na Manině a jen o 2 dny později dal bouldrovou **Květinu 9/9+** na Skalce. V Omiši bouchnul **Leona 7b+ (9-)** flash. První půlku září si zpříjemnil přelezením cesty **Nošovická 9-** na Barborce a říjen zahájil dvěma devětmínuskami na Skalce: **Halucinačná** a **Hrana Finale**. Jeho zatím nejtěžším výstupem je **Gorotire 9+** z Beckova. Jenys se ale určitě ještě nezastavil a svůj neuvěřitelný seznam devítek jistě rozšíří. A možná, že se konečně dočkáme i toho prvního brodského 8a.

Slušnou sbírku zajímavých cest a bouldrů si přes léto připsala i **Macek**. Na Skalce zopakovala v půli června **Ulomený chyt 8-**. Na zájezdech do Frankenjury dala na OS **Vertigo 7** a flash **Paranoid 7+** (někde i 8-). K těmto cestám je třeba připočítat i 7 dalších sedmínusek, které v Juře vylezla falsh nebo OS. Co se týká bouldrů, je nutné zmínit především její 2 výstupy za **6C: Velryba** (Velá) a **Janelův Traverz** (Oldříš).

Učitel se o prázdninách předvedl především několika onsajty cest v osmém stupni v Juře. Z jeho deničku vybíráme: **Gravitation 8-/8**, **Swingtime 8-**, **Klein Aber Mein 8-**, **Devil Wall 8-**, **Klimbim 8-**, **A-Hornchen 8-**, **Goliath 8-**. Tyto cesty doplnil v půli srpna onsajtem Vaňousovske cesty **Myší šed' 8**. Mnohem více se ale Týčr zaměřil na bouldering. Kromě několika **6C** se mu podařilo i 6x **6C+**: **Čajový boulder** (Makovica), **Echte Kšiltof** (Loučovice), **Pulcovina a Čup** (Velá), **Predátor** (Oldříš) a **Duha zprava** (Pečinka).

Největším úspěchem jsou ale bezpochyby jeho dva přelezy bouldrů za **7A: Runway** (Loučovice) a **Lišty jako prase** (Velá).

Další, kdo se o prázdninách ukázal v tom nejlepší světě, je maratonec **Krt'a**, který dal na Barborce PP cestu **Nedokončená 7-** (průvodce uvádí 7+, ale za tolik si to na lezci zapisují jenom sračky - že Jenysu) a na flash dal **Cestu slepých ptáků 6+/7-**.

Také naše mladá reprezentantka **Markéta** si mezi závody udělala párkrát čas na skály. Důkazem toho, že trénink má smysl, je její vygradování formy, které se zhmotnilo na konci října ve zprávu, kterou Markéta šokovala skoro celou lezeckou komunitu na FB (no mě minimálně): Na Skalce u Trenčína dala oblíbený **Ulomený chyt 8-**, a prý se tím prošla jako nějakou pětikou. Tou hlavní zprávou je však to, že **si na Osvětimankách odškrtnla jako první broďanka svou první cestu ve stupni 9-**, když přelezla **Kantu**. Markéto, paráda, velká gratulace a hrň to dál! **Aba!!!**

Jako obvykle jediným, kdo za to trochu tahal na velkých kopcích ve velkých horách, byl **Lad'a B**. V průběhu letošního léta se mu na Altaji podařilo vystoupit na **3.650 m** vysoký vrchol **Ak Alacha** a to prvovýstupem, a následně na téměř čtyřtisícový (**3.960 m**) **Pik Gorodov Geroev**. K tomu je třeba připočítat i několik dalších výstupů bez vrcholů po žebrech okolních kopců.

MIKULÁŠSKÁ oddílová BOULDERSEJŠN

11. 12. 2010 - Bojkofky

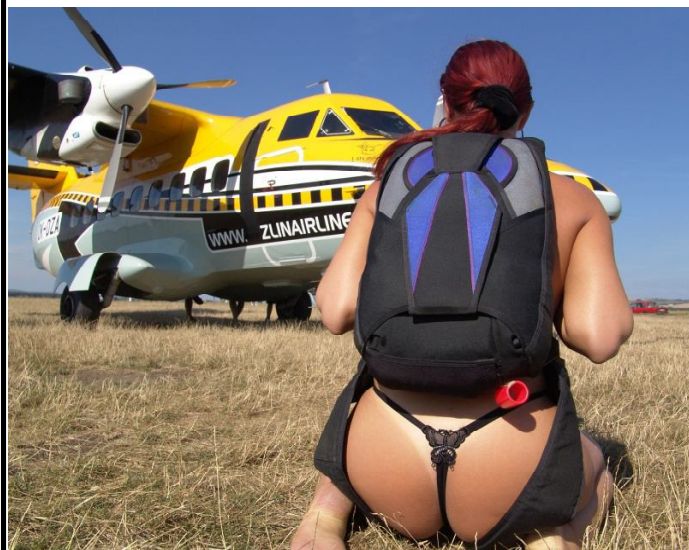
powered by:

seKUNDOVÉ lepidlo
se slonem

Old Spice

Rubrika na přání

*Asi se na to lezení vykašlu
a dám sa na skákání!
Stejně je to prý větší prdel!*

kydy z redakce

Tohle léto stálo za prd. Po tvrdé zimní přípravě a únorovém rozlezení ve Francii jsem očekával přímý nástup do osmého stupně francouzské škály už v dubnu v Arcu. A ejhle. Nic. Zranění a věčná nachlazení znamenala konec mým ambicím. A i to počasí bylo takové nějaké špatné. Ať člověk vyjel kamkoli, stále to bylo dost nejisté.

V zoufalství a frustraci jsem si našel světlý bod na konci tunelu a všechno své snažení směřoval k Hnědákovu. Ale i tento náhradní cíl zůstal nenaplněn - tentokrát mě neporazilo zranění či nemoc, ale počasí, kterému pořadatelé (dle mého názoru zbytečně) podlehli a závod odvolali.

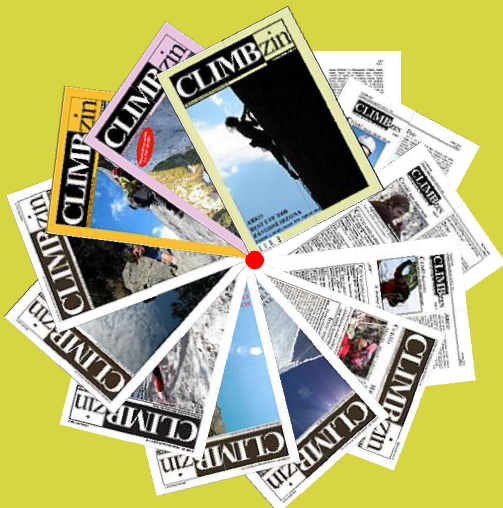
Většinu sezony jsem strávil ježděním na bouldery. Když jsem nebouldroval, byl jsem v Juře. Vlastně to nebylo vůbec špatné. Lezl jsem na OS co to dalo, navštívil jsem neuvěřitelné množství nových míst, podíval jsem se do nitra vodní elektrárny. Navzdory mému přesvědčení (zasvěcení vědí, že satanista nejsou, já mám rád jenom ty 3 šestky) jsem navštívil klášter i s jeho katedrálou, jen tak pro zábavu jsem jel vlakem do Rybníka a zpátky... Až neuvěřitelně se tak léto stalo díky všem těmto věcem jednou velkou ideální lezeckou dovolenkou s trochou toho poznávání navíc.

Velké plány odkládám na sezony příští - snad budu zdrav a podaří se je naplnit. A i kdyby ne, ty svoje onsajty, ty nové oblasti a ty tisíce bouldrů můžu stále objevovat. Je přece tolik krásných míst a tolik hezkých cest. A nemusí to být zrovna 8a. Stačí do toho jít jako Kurt Albert, legenda světového fríklajmbinku, jeden z mých idolů a vzorů, který bohužel nedávno zahynul právě ve své milované Frankenjuře - jít do toho *jako malé dítě s rozzářenýma očima*.

- teaČR -

- Tvůj poslední triumf?

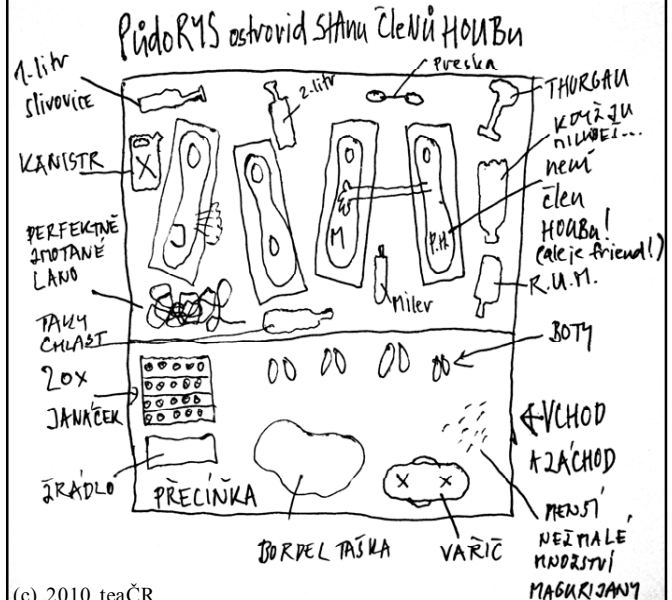
- CLIMBzin !

Příště snad: Himál, Slováké OUPN 2011, Best uff 2010, Altaj, Rubrika na přání, HSN, oddílové závody etc.

Trénuj se svým GURU!!!

Zajímalo by mě, kde spal Zbyňa,
když v jeho spacáku leží tajemný P. H. ?

(c) 2010 teaČR

SPOLEČNÉ TRÉNINKY:

stěna v UB: středa 17-19, pátek 17-18, neděle 14-16
No a samozřejmě taky máte možnost vyjet si za dobrého počasí s náma ven bouldrovat do Chřibů nebo lozit se špagátem na Slováky či za deště ve čtvrtek po práci do DN na Půdu nebo v sobotu do Boykovok.

www.oupn.wz.cz
www.vrcholky.cz

(c) 2009 autoři článků, fotografií a kreseb, CLIMBzin
nepodepsané příspěvky by redakce C-Z

Texty neprošly žádnými stylistickými úpravami a všechny názory jsou zaujaté a jednostranné (jak už to prostě bývá) a vyjadřují postoje autorů, které se nemusí shodovat s názory redakce, natož s těmi Vašimi!!!

CLIMBzin

občasný zpravodaj horolezeckého oddílu

T. J. SOKOL Uherský Brod

šéfredigent: učitel; grafika: teaČR

gramatická korektura: Mgr. Alena Putinová - díky

presssss: tiskárnu snad doma máte, ne?

Na internetu je časopis uložen na adrese:

WWW.VRCHOLKY.CZ

Podpořte našeho nového poskytovatele prostoru na síti a stránky zhusta navštěvujte. Máme tam vlastní záložku, takže to najdete úplně v pohodě na OS!

Příspěvky, informace o přelezech (ve formátu doc) a fotky (jpg - bez úprav!!!), zasílejte na:

bretal@seznam.cz

netelefonujte ani nefaxujte!!!

Pouze pro vnitřní potřebu horolezeckých oddílů!

666 forever!